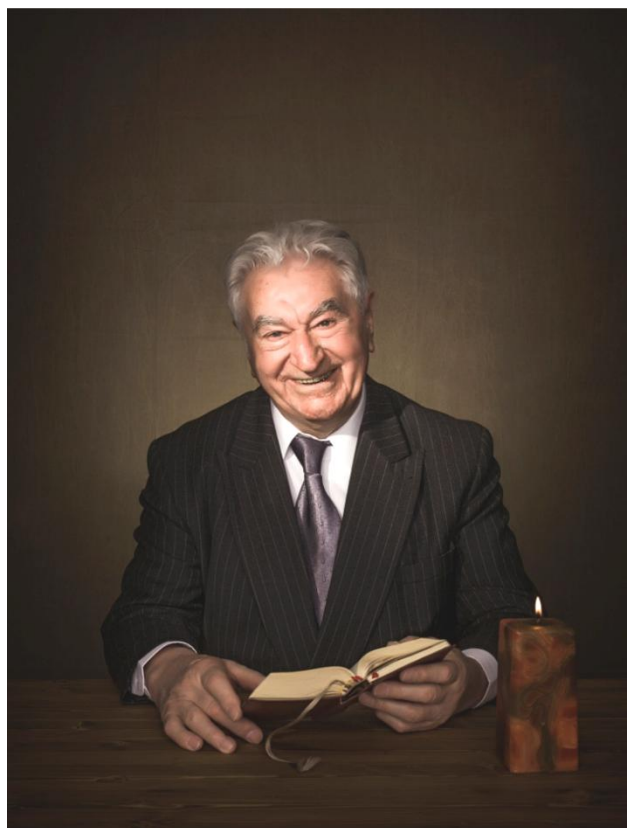

85 je požehnaný vek.

Čas poďakovať sa.

V živote som si toho veľa nenavyberal. Okrem pár maľučkostí, čo nestoja za reč. Všetko to hlavné som dostal a všetko dôležité mi bolo dané - „nepýtaj sa, ži!“. Detstvo v rodine, ktorá bola bohatá na deti a na lásku. Jedinečná škola k súrodencom, za ktorých si zodpovedný a musíš ich mať rád.

Druhá svetová vojna a chudoba tvoria pozadie celého môjho životného príbehu - keď sa chráni to hlavné: život a ľudská dôstojnosť. U saleziánov som bol päť rokov. Žijem z toho dodnes. Pozor na chudobných a mladých! Tam je budúcnosť.

Do väzenia som sa nepýtal. Padne to na človeka ako klietka na vtáčika. Koniec slobody. Tvrdá univerzita. Tak málo toho človek potrebuje. Potom aj po celý život. To, čo potrebuješ, aby si prežil, unesieš v jednej deke. Život robotníka mal vtedy kurz. Bola to z núdze čnosť. Na obraze maliara Ladislava Záborského vidím sám seba ako človeka čo vlečie svoje ťažké bremeno a za ním silueta Krista, nesúceho kríž. Namáhavá práca, poctivá tvorba, môžu byť formou modlitby. K pápežovi som chcel ujsť, napokon ma k nemu vyhnali komunisti, chceli znova ublížiť a nechtiac pomohli. Za normalizácie som sa do okupovanej vlasti vrátil len preto, že tu žili, že ste tu žili, ľudia trpiaci, túžiaci po slobode. Mne bolo zadostučinením len žiť s vami, počúvať vás a artikulovať vaše sny, predstavy a ideály.

Komunizmus sme zvalili aj akoby zázrakom, aj vlastným pričinením. Zanechal mnohé hospodárske škody. Z tých by sme sa vylízali. Horšie sú škody morálne, kultúrne, s ktorými sa trápime. Je to náš spoločný údel, ktorý nás spája. Tu sú korene nášho priateľstva.

Vďaka Vám, čo ste ma niesli v náručí svojej lásky som sa stal Vaším priateľom. Ste mojím jediným pokladom. Vami obložený, ako chlebiček som vďačný za všetko, čo mi bolo dopriate. Dnešný deň je vďakou za život, slávnosťou nášho priateľstva, spomienka na tých, čo nás predišli a dňom našej zvláštnej rehole.

Ďakujem Vám za účasť na mojej ceste.

Jún 2014

Anton Šuholec